

שנעלמה ממנו הטומאה; ואילו העלם הקודש אינו מפורש בתורה אלא מדרשה הוא נלמד, משום שנאמר "ונעלם ונעלם" שני פעמים.

וכן הוא גם לענין כניסה למקדש בטומאה:

מי שנטמא וידע שנטמא —

ושוב נעלמה ממנו הטומאה, ואולם זכור הוא את המקדש, כלומר: יודע הוא שזה מקדש —

או שנעלם ממנו מקדש, ואולם זכור הוא את הטומאה —

או שנעלם ממנו זה וזה [טומאה ומקדש] —

ואם נכנס למקדש ועדיין לא ידע, אלא עומד הוא באחת מן ההעלמות שזכרו, ואולם משיצא מן המקדש ידע את אשר נעלם ממנו בשעת עבירה —

הרי זה חייב בקרבן עולה ויורד.

הרי לנו אחת שהיא שתיים בכניסה למקדש, כי העלם הטומאה מפורש בתורה, ואילו העלם המקדש נלמד מדרשה ד"ונעלם ונעלם" (4).

ומבאר המשנה מה היא כניסה למקדש שהוא חייב עליה אם נכנס שם בטומאה:

אחד הנכנס בטומאה לעזרה שנתקדשה בראשונה, ואחד הנכנס לתוספת העזרה

ידיעות הטומאה — שאם נעלמה ממנו ידיעה זו בשעה שעבר ואכל קודש בטומאה, או שנכנס למקדש בטומאה, הרי הוא חייב קרבן עולה ויורד — הן:

שתיים המפורשות בתורה, האחת באכילת קודש, ואחת בכניסה למקדש —

שכן ארבע, על ידי צירופם של עוד שתיים — האחת בקודש ואחת במקדש — הנלמדות מריבוי הכתובים. כיצד?

נטמא, וידע שנטמא (2) —

ושוב נעלמה ממנו הטומאה, ואולם, זכור הוא את הקודש [יודע על מה שלפניו שהוא קודש] —

או שנעלם ממנו הקודש, (3) שהיה סבור חולין הוא, ואולם זכור הוא את הטומאה [יודע הוא שטמא הוא] —

או שנעלמו ממנו זה וזה [טומאה וקודש] —

ואכל את הקודש, ועדיין לא ידע שהוא אוכל קודש בטומאה, אלא באחת מההעלמות הנזכרות הרי הוא עומד, ואולם משאכל [לאחר שאכל] ידע שהיה טמא בשעת אכילה, והבשר שאכל קודש הוא —

בכל אלו, הרי זה חייב בקרבן עולה ויורד.

הרי לנו "אחת שהיא שתיים" באכילת קודש בטומאה, כי העלם הטומאה מפורש בתורה, כדכתיב "ונעלם ממנו והוא טמא", ומשמע

ידע שזה קודש ונעלם ממנו הקודש, כעין שאמרה לגבי העלם טומאה.

4. ואם שגג באיסור, כתב בפשיטות ב"מנחת

2. בין שידע בשעה שנטמא, בין שנודע לו לאחר מכן קודם העבירה, רש"י.

3. יש לעיין בלשון המשנה, מדוע לא אמרה: